

ΜΠΕΝ ΜΙΛΕΡ

ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΕΠΕΣΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΜΑΓΕΙΑ

Sunday Express

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τη μέρα που έπεσα μέσα σ' ένα παραμύθι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The day I fell into a fairytale

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster UK Ltd, 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ben Miller

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Daniela Jaglenka Terrazzini

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Κειμένων: Passion Projects Limited, 2020

© Εικονογράφησης: Daniela Jaglenka Terrazzini, 2020

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4399-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4400-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠΕΝ ΜΙΛΕΡ

Εικονογράφηση: Ντανιέλα Τζάγκλενκα Τερατσίνι

*Στους γονείς μου, Μικ και Μάριον Μίλερ,
που μου χάρισαν την αγάπη για το διάβασμα*

Πρόλογος

Εμφανίστηκε εντελώς ξαφνικά. Ένα φρέσκο λοφάκι από χώμα, σε μέγεθος μυρμηγκοφωλιάς, ακριβώς στη μέση του λιβαδιού.

Μόνο που δεν ήταν μυρμηγκοφωλιά.

Όχι ότι το είδε κανείς να σχηματίζεται. Ήταν μαύρα μεσάνυχτα και λυσομανούσε καταιγίδα, οπότε οι κάτοικοι του χωριού βρίσκονταν όλοι κουκουλωμένοι με ασφάλεια στα κρεβάτια τους, με τις κουρτίνες σφαιλιστές και τις ηλεκτρικές κουβέρτες τους αναμμένες.

Και όσο εκείνοι ήταν βυθισμένοι στον ύπνο, το χωμάτινο λοφάκι άρχισε να φουσκώνει και να μεγαλώνει, να μεγαλώνει... Ο άνεμος ούρλιαζε, η βροχή μαστίγωνε το χώμα κι εκείνο γινόταν όλο και πιο μεγάλο, όλο και πιο ψηλό, ώσπου έφτασε σε μέγεθος θημωνιάς.

Αστραπές κροτάλιζαν στον ουρανό και βροντές αντιλαλούσαν στην κοιλάδα. Ο χωμάτινος σωρός άρχισε να τραντάζεται, ενώ η κορυφή του τρεμούλιαζε και αναριγούσε, ώσπου ξαφνικά ένα γυαλιστερό άσπρο βερνικωμένο κοντάρι ξεπετάχτηκε από την κορυφή.

Ψηλά, όλο και πιο ψηλά ανέβαινε το κοντάρι, ενώ υψωνόταν από το έδαφος σαν φασολιά σε παραμύθι. Όταν πια έφτασε στο πλήρες ύψος του, έκανε μια παύση και άρχισε με τη σειρά του να αναριγεί και να ταρακουνιέται. Γιατί το κοντάρι ήταν μόνο η αρχή.

Ρωγμές έσκισαν το λιβάδι, το χορτάρι παραμορφώθηκε και κόπηκε, ενώ κάτι αληθινά γιγάντιο άρχισε να αναδύεται.

Μια στέγη· μια κολοσσιαία αλουμινένια στέγη! Δίπλωνε ολοένα και πιο ψηλά, σπρωγμένη από κάτι τιμεντένιους τοίχους που ξεπρόβαλλαν από το έδαφος από κάτω της. Χώματα κατρακύλησαν και, σαν γίγαντας που ξυπνά από βαθύ ύπνο, ένα ολόκληρο κτίριο άρχισε να ανυψώνεται. Δοκάρια σταθεροποιήθηκαν με πάταγο, κάσες ίσιωσαν και τζαμαρίες χώθηκαν στις αυλακιές τους. Όταν όλα μπήκαν στη θέση τους, το οικοδόμημα σώπασε.

Και η βροχή συνέχισε να πέφτει με ορμή, ξεπλένοντας τα πάντα.

Έπειτα τα βαριά γκριζα σύννεφα καθάρισαν και έλαμψε μια πανσέληνος αστραφτερή σαν ασημένιο κέρμα. Ο άνεμος κόπασε και η βροχή σταμάτησε.

Ένας κόκορας λάλησε σε ένα χωράφι εκεί κοντά· εί-

χε πια ξημερώσει. Ο γλωμός ουρανός της αυγής έλαμψε γαλανός πάνω από την κοιλάδα και έπειτα από λίγο οι πρώτες ηλιαχτίδες άρχισαν να παίζουν κυνηγητό στα δρομάκια του ακόμη κοιμισμένου χωριού. Και εκεί, στους πρόποδες του λόφου, ακριβώς στο κέντρο του λιβαδιού, αυτό που είχε ξεκινήσει ως χωμάτινος λοφίσκος όχι μεγαλύτερος από μυρμηγκοφωλιά είχε μετατραπεί τώρα σε ολοκαίνουριο σουπερμάρκετ.

Φύσηξε αεράκι και στην κορυφή του κονταριού ξεδιπλώθηκε μια χρυσοκαφετιά σημαία. Πάνω της ήταν γραμμένη μία και μοναδική λέξη.

Γκριμ.

Και η βροχή συνέχισε να πέφτει με ορμή, ξεπλένοντας τα πάντα.

Κεφάλαιο ένα

Η Λάνα έπληττε. Η βροχή είχε επιτέλους σταματήσει, μα εκείνη δεν είχε με ποιον να παίξει.

Συνήθως, ο μεγαλύτερος αδελφός της, ο Χάρισον, σκαρφιζόταν τα πιο έξυπνα παιχνίδια: Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης, ας πούμε, ή Στρατιώτες εναντίον Ζόμπι. Από τότε όμως που είχε ξεκινήσει το γυμνάσιο, ο Χάρισον είχε αλλάξει. Είχε γίνει Σοβαρός. Παρότι είχαν διακοπές, εκείνος το μόνο που έκανε ήταν να κάθεται κλεισμένος στο δωμάτιό του και να διαβάζει.

Μετά το πρωινό, όταν η Λάνα τού είχε χτυπήσει την πόρτα για να τον ρωτήσει αν ήθελε να παίξουν στο δεντρόσπιτο, εκείνος της την είχε κλείσει κατάμουτρα χωρίς να πει λέξη.

Τώρα, δέκα λεπτά αργότερα, που είχε επιστρέψει να

δεν αν είχε αλλάξει γνώμη, βρήκε στην πόρτα του κρεμασμένη μια μεγάλη πινακίδα που έγραφε:

**ΜΕΛΕΤΑΩ ΚΑΤΙ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ.
ΜΗΝ ΕΝΟΧΛΕΙΤΕ.**

Είμαι σίγουρη ότι αυτό απευθύνεται στους γονείς μας, σκέφτηκε η Λάνα. Στοίχημα ότι κατά βάθος ελπίζει να του ζητήσω πάλι να παίξουμε...

Αυτή τη φορά επέλεξε να μη χτυπήσει. Βρήκε τον Χάρισον καθισμένο στο γραφείο του, απορροφημένο στα βιβλία και στα χαρτιά που ήταν απλωμένα μπροστά του.

«Δεν είδες την πινακίδα;» είπε ο Χάρισον χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του. «Τι θέλεις;»

«Απλώς αναρωτιόμουν αν θα ήθελες να παίξουμε». Ούτε τώρα σήκωσε ο Χάρισον το βλέμμα του. «Μπορούμε να παίξουμε ό,τι θέλεις. Τους μποξέρ. Τους πειρατές. Τους αστυνομικούς. Δεν έχω πρόβλημα!»

Ο Χάρισον αναστέναξε και άφησε κάτω το στιλό του. Έβγαλε τα γυαλιά του και τσίμπησε τη ράχη της μύτης του. Αυτό ήταν κάτι που έκανε και ο πατέρας τους: προφανώς ο Χάρισον νόμιζε ότι έτσι φαινόταν μεγάλος και σημαντικός.

«Λάνα», είπε. «Δεν έχω πια χρόνο για παιχνίδια. Έχεις ακουστά τις ποταμίσιες λίμνες;» Όχι, δεν τις είχε ακουστά. «Είναι κάτι ιδιαίτερες λίμνες που δημιουργούνται όταν το ποτάμι γίνεται υπερβολικά φιδωτό.

Τέλος πάντων, είμαι απασχολημένος να διαβάζω για αυτές».

«Ίσως μετά τις λίμνες;» πρότεινε η Λάνα.

Ο Χάρισον συνοφρυώθηκε.

«Μετά τις λίμνες πρέπει να μάθω για τον Αρχιμήδη».

Η Λάνα κοίταξε ανέκφραστη τον αδελφό της.

«Είναι ένας αρχαίος Έλληνας», την πληροφόρησε ο Χάρισον. «Βασικά, ήταν ο πρώτος επιστήμονας».

«Ενδιαφέρον ακούγεται», είπε η Λάνα, κι ας μην ακουγόταν. Έβαλε τα δυνατά της να κρύψει την απογοήτευσή της. Δεν έπιασε.

Το πρόσωπο του Χάρισον μαλάκωσε. Η αλήθεια ήταν πως ένα κομμάτι του νοσταλγούσε τις περιπέτειές τους. Για αρχή, η Λάνα πάντοτε έπαιρνε σοβαρά ό,τι παιχνίδι κι αν έπαιζαν. Λίγοι αστυνομικοί ήταν τόσο αφοσιωμένοι στη διατήρηση του νόμου και της τάξης, όπως και λίγα ζόμπι ήταν τόσο αποφασισμένα να καταστρέψουν τον ανθρώπινο πολιτισμό όσο η μικρή του αδελφή.

«Συγγνώμη», είπε. «Θα κάνουμε κάτι σύντομα, το υπόσχομαι».

Η Λάνα όμως ήξερε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια.

Ήταν ώρα για δραστικά μέτρα. Όποτε χρειαζόταν στ' αλήθεια κάτι να της φτιάξει τη διάθεση, η Λάνα λάτρευε να πηγαίνει σ' ένα μέρος: στο τραπεζάκι όπου η μητέρα της φυλούσε τα αρώματά της. Βασικά, η Λάνα δεν επιτρεπόταν να παίζει μαζί τους, αλλά όλα εκείνα τα μπουκαλάκια, με τις περίεργες ονομασίες και τα φανταχτερά σχήματα, είχαν κάτι το μαγικό που τα έκανε ακαταμάχητα. Γλίστρησε λοιπόν στην κρεβατοκάμαρα των γονιών της και επιθεώρησε όλη τη συλλογή, εξετάζοντας το κάθε μπουκαλάκι, ώσπου τα μάτια της προσγειώθηκαν σε ένα ψηλό φιαλίδιο φτιαγμένο από άλικο χαραγμένο γυαλί, που είχε τη λέξη *Μαγεία* τυπωμένη στο κέντρο του με χρυσά καλλιγραφικά γράμματα. Έβγαλε με προσοχή το καπάκι και το μύρισε ανασαίνοντας βαθιά.

Ξαφνικά η φωνή της μητέρας της αντήχησε κάπου πολύ κοντά της.

«Αχ, ευτυχώς! Η βροχή σταμάτησε!»

Η Λάνα πανικοβλήθηκε και, ψαχουλεύοντας αδέξια το καπάκι, κατά λάθος ψέκασε με άρωμα το αριστερό της μάτι.

«Αου!» φώναξε κρύβοντας το πρόσωπό της στην πτυχή του αγκώνα της.

Το κεφάλι της μητέρας της ξεπρόβαλε στην πόρτα. Συνοφρυνώθηκε και οσμίστηκε τον αέρα.

«Τι μυρίζει έτσι; Άρωμα είναι;»

«Δε μυρίζω κάτι», είπε η Λάνα. Στα γρήγορα έκρυψε το μπουκάλι πίσω από την πλάτη της. Το μάτι της έτσουξε και ένα δάκρυ κύλησε στο αριστερό της μάγουλο.

«Όλα καλά, Λάνα;» ρώτησε η μητέρα της όλο έγνοια.

Η Λάνα συνειδητοποίησε πως η μητέρα της νόμιζε ότι ήταν στενοχωρημένη.

«Ο Χάρισον δεν παίζει μαζί μου», είπε παίρνοντας βιαστικά μια θλιμμένη έκφραση.

Η μητέρα της ένευσε με συμπόνια.

«Το ξέρω», είπε. «Ανησυχεί για τις εξετάσεις του».

«Γιατί όμως;» ρώτησε η Λάνα. «Είναι μόνο πρώτη γυμνασίου. Οι εξετάσεις είναι ΑΙΩΝΕΣ μακριά».

«Απλώς θέλει να είναι προετοιμασμένος», είπε η μητέρα της, με μια νότα ανησυχίας στη φωνή της. «Τον ξέρεις δα πώς είναι».

«Μου λείπει».

«Αχ, Λάνα. Λυπάμαι». Η μητέρα της άνοιξε τα χέρια της και έσφιξε τη Λάνα στην αγκαλιά της. Η Λάνα ένιωσε τα δάκρυά της να γίνονται αληθινά. «Ο αδελφός σου μεγαλώνει. Αυτό συμβαίνει».

Τώρα που είχε αρχίσει να κλαίει, η Λάνα διαπίστωσε πως δεν μπορούσε να σταματήσει.

«Πάμε μια βόλτα να σου φτιάξει το κέφι», είπε η μη-

τέρα της σταθερά, αποφασισμένη ν' αλλάξει τη διάθεση της κόρης της. «Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου στο Γκριν;»

«Πού;»

«Α, είναι πολύ συναρπαστικό», είπε με ειλικρίνεια η μητέρα της. «Μες στη νύχτα φαίνεται λες και ένα σουπερμάρκετ ξεπήδησε από το πουθενά στο λιβάδι! Το είδα στη βόλτα μου σήμερα το πρωί».

Η Λάνα αναστέναξε με απογοήτευση.

«Διακοπές έχουμε», είπε. «Υποτίθεται ότι κάνουμε διασκεδαστικά πράγματα. Και τα σουπερμάρκετ δεν είναι διασκεδαστικά».

«Έλα, πάμε», αποκρίθηκε η μητέρα της. «Θα σου πάρω και δωράκι».

Τ' αυτιά της Λάνα τεντώθηκαν.

«Τι δωράκι; Βιβλίο μήπως;» Μπορεί να μην μπορούσε να ζήσει διασκεδαστικές περιπέτειες παρέα με τον Χάρισον, αλλά με ένα καινούριο βιβλίο τουλάχιστον θα διάβαζε για μακρινές χώρες και τολμηρές αποδράσεις.

«Ναι, αν αυτό είναι που θέλεις. Τώρα, πάω κάτω να πω στον πατέρα σου ότι θα βγούμε. Ελπίζω, μέχρι να έρθεις να με βρεις, όλα τα αρώματά μου να είναι πίσω στη θέση τους». Η Λάνα πήρε ένα αθώο ύφος. «Συμπεριλαμβανομένου αυτού που κρύβεις πίσω από την πλάτη σου», συμπλήρωσε η μητέρα της Λάνα με ένα κεφάλι, χαλαρό χαμόγελο.

Κεφάλαιο δύο

Αν υπήρχε ένα πράγμα που χαρακτήριζε το Λιτλ Χίλκοτ, το χωριό όπου έμενε η Λάνα, αυτό ήταν το εξής: δεν άλλαζε ποτέ. Καθώς το αυτοκίνητο κατέβαινε τον λόφο όπου βρισκόταν το σπίτι τους, όλα όσα αντίκριζε η Λάνα ήταν οδυνηρά γνώριμα. Να το ίδιο και απαράλλαχτο κόκκινο γραμματοκιβώτιο, που στεκόταν φρουρός έξω από το μαγαζί του χωριού, να και η ίδια και απαράλλαχτη σειρά λοξών σπιτιών, που απειλούσαν να πλακώσουν το μικροσκοπικό σχολείο του χωριού. Τελευταίο απ' όλα ερχόταν το Χίλκοτ Χάους, με τον ψηλό του φράχτη από ίταμους, όπου κάθε καλοκαίρι η οικογένεια Γκάτκομπ φιλοξενούσε το πανηγύρι του χωριού.

Όταν όμως πήραν τη στροφή για το λιβάδι, η Λάνα

δυσκολεύτηκε να πιστέψει στα μάτια της. Η μητέρα της είχε δίκιο: εκεί όπου η Λάνα ήταν σίγουρη ότι την προηγούμενη μέρα δεν υπήρχε τίποτα πέρα από χορτάρι βρισκόταν τώρα ένα θεόρατο καινούριο σουπερμάρκετ. Έστριψαν από το δρομάκι σε έναν φρεσκοασφαλτοστρωμένο δρόμο και, περνώντας κάτω από μια καλοφτιαγμένη τούβλινη αψίδα, μπήκαν σε ένα κολοσσιαίο πάρκινγκ, όπου δέντρα και θάμνοι είχαν φυτευτεί σε τακτικές σειρές.

«Λοιπόν, τι λες;» ρώτησε η μητέρα της Λάνα, παρκάροντας σε μία από τις φρεσκοσημειωμένες θέσεις πάρκινγκ και σβήνοντας τη μηχανή.

«Από πού ξεφύτρωσαν όλα αυτά;» ρώτησε η Λάνα, σηκώνοντας το βλέμμα της στο αστραφτερό καινούριο κτίριο.

«Δεν ξέρω. Υποθέτω ότι το έχτισαν κατά τη διάρκεια της κακοκαιρίας, όταν όλοι ήμασταν κλεισμένοι μέσα. Αν και πώς το έκαναν χωρίς να το πάρει κανείς χαμπάρι...» Η φωνή της μητέρας αργόσβησε και το πρόσωπό της πήρε μια περδεδεμένη έκφραση. «Τέλος πάντων, μπαίνουμε να ρίξουμε μια ματιά;»

Οι δυο τους βγήκαν από το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκαν προς την είσοδο. Η μητέρα της Λάνα έλυσε το πρώτο σε μια ατελείωτη σειρά ολοκαίνουριων καροτσιών και μπήκε με φούρια από τις αυτόματες πόρτες.

Όσπου να την προλάβει η Λάνα, ήδη φόρτωνε το καρότσι της με ογκώδεις συσκευασίες χαρτί υγείας.

«Δες εδώ!» γουργούρισε η μητέρα της. «Σαράντα

οχτώ ρολά στην τιμή των είκοσι τεσσάρων! Και είναι τρίφυλλο. Πρέπει να το αρπάξουμε όσο ακόμη προλαβαίνουμε. Με το που μαθευτούν τα νέα, θα γίνει της τρελής εδώ πέρα!»

«Σπυδαία», απάντησε η Λάνα, προσπαθώντας να ακουστεί ενθουσιασμένη. «Αλλά χρειαζόμαστε στ' αλήθεια τόσο πολύ χαρτί υγείας;»

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η μητέρα της με φωνή όλο δέος. «Αγοράστε δεκαεννιά κουτιά αλουμινόχαρτο και πάρτε το εικοστό δωρεάν; Αυτό αξίζει και με το παραπάνω».

«Μπορώ να πάω να βρω το τμήμα με τα βιβλία;» ρώτησε η Λάνα.

«Δεν μπορεί να ισχύει αυτό...» μουρμούρισε η μητέρα της, χαμένη σε έναν δικό της κόσμο. «Τριάντα έξι σακούλες κάρβουνα στην τιμή των τριάντα; Μήπως είναι τυπογραφικό λάθος;»

Η Λάνα ετοιμάστηκε να της πει ότι δεν είχαν ψησταριά, αλλά το ξανασκέφτηκε. Και ενώ η μητέρα της συνέχισε να ψωνίζει, εκείνη σιγά σιγά γλίστρησε μακριά της...

Το Γκριμ φαινόταν αχανές. Αφού περιπλανήθηκε άσκοπα σε ένα τεράστιο τμήμα Μαναβικής, η Λάνα βρέθη-

κε ολομόναχη σε μια ατέλειωτη σειρά ειδών Αρτοζαχαροπλαστικής, που την έβγαλε στις Μαρμελάδες και στις Κομπόστες, που ενώνονταν με τα Μπισκότα και τα Δημητριακά, που την ξέβρασαν στον διάδρομο με τα Έτοιμα Κατεψυγμένα Γεύματα, για να καταλήξει εντέλει πίσω στη... Μαναβική. Τα ράφια και τα ψυγεία που περιστοιχίζαν τους διαδρόμους ήταν διπλάσια από εκείνη σε ύψος και η Λάνα είχε αρχίσει να απελπίζεται ότι ποτέ δε θα έβρισκε το τμήμα του Βιβλιοπωλείου.

Σκέφτηκε να ζητήσει οδηγίες, αλλά όχι μόνο δεν υπήρχαν άλλοι πελάτες, δεν έβλεπε πουθενά ούτε έναν υπάλληλο. Τα ταμεία ήταν άδεια και δε στεκόταν κανείς πίσω από τον πάγκο των αλλαντικών, ενώ στο φαρμακείο και στην καφετέρια επικρατούσε σιωπή. Για μια σύντομη στιγμή, η Λάνα νόμισε ότι είδε κάποιον να γεμίζει τους ψυγείοκαταψύκτες, αλλά αποδείχτηκε ότι ήταν η μητέρα της, που φόρτωνε το ήδη ξέχειλο καρότσι της με συσκευασίες κατεψυγμένης πίτσας.

Η Λάνα ήταν έτοιμη να παρατήρει τη βιβλιοαναζήτησή της, όταν άκουσε έναν περιέργο θόρυβο. Ακουγόταν να προέρχεται από έναν διάδρομο προς το πίσω μέρος του καταστήματος.

«Σαχλαμάρες!» ακούστηκε μια βραχνή, ψιλή, ένρινη φωνή. «Άρες μάρες σαχλαμάρες!»

Γεμάτη περιέργεια, η Λάνα πλησίασε αργά αργά. Εκεί, όρθιος στις μύτες των ποδιών του, με τα χέρια του τεντωμένα, πασχίζοντας να τοποθετήσει ένα μεγάλο κόκκινο δερματόδετο βιβλίο σε ένα ψηλό ράφι, βρισκόταν

ένας ανθρωπάκος με υπερβολικά αλλόκοτη εμφάνιση. Ήταν περίπου στο ύψος της Λάνα, μα έδειχνε πολύ μεγαλύτερος σε ηλικία, σχεδόν στην ηλικία του παππού της. Φορούσε μια μπορντό φόρμα εργασίας με φίνες χρυσές λεπτομέρειες. Είχε μάτια καστανά και στρογγυλά σαν χάντρες, πελώρια μύτη και τεράστια αυτιά και μεγάλο φαλακρό κεφάλι διάστικτο με σπυριά.

«Τι στέκεσαι εκεί, πιτσιρικά!» της γάβγισε. «Βοήθησέ με!»

Η Λάνα πήδηξε προς τα μπρος και τοποθέτησε τις παλάμες της στη χοντρή ράχη του βιβλίου, δεξιά και αριστερά από τις παλάμες του άντρα. Τα νύχια του ήταν μακριά και κίτρινα.

«Σπρώξε!» είπε ζορισμένα ο ανθρωπάκος. «Πιο δυνατά!»

Η Λάνα συγκεντρώθηκε και έβαλε όλη της τη δύναμη, μα το βιβλίο ήταν ασυνήθιστα βαρύ. Προτού καλά καλά καταλάβει τι συνέβαινε, έπεσε προς τα πίσω και βρέθηκε καρφωμένη στο πάτωμα με το βιβλίο ορθάνοιχτο στο στήθος της.

«Σου 'πεσε!» έφτυσε εκείνος.

«Συγγνώμη», είπε η Λάνα, προσπαθώντας ν' απελευθερωθεί. «Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα».

Καθώς μιλούσε, το μάτι της έπεσε σε μία από τις εικόνες του βιβλίου. Ήταν η εικόνα μιας μάγισσας με σουβλερή μύτη και μυτερό σαγόνι στη μέση ενός πυκνού και δαιδαλώδους δάσους.

«Μην κρυφοκοιτάς», γρύλισε ο ανθρωπάκος αρπά-

ζοντας το βιβλίο. Το πρόσωπό του ήταν στην ίδια ευθεία με το δικό της και η Λάνα μπορούσε να διακρίνει τις μικροσκοπικές άσπρες τρίχες που φύτρωναν στην άκρη της μύτης του. «Θα το βάλω σε κάποιο ψηλό ράφι, μακριά από ανακατωσούρικα παιδιά σαν του λόγου σου».

Ήταν τόσο αμυντικός, που η Λάνα αμέσως θέλησε να μάθει περισσότερα για το βιβλίο.

«Γιατί πρέπει να μην το φτάνουμε; Τι γράφει μέσα;»

«Παραμύθια», αποκρίθηκε ο ανθρωπάκος, σφίγγοντας το βιβλίο στο στήθος του, σαν να φοβόταν ότι η Λάνα θα δοκίμαζε να του το αρπάξει μέσα από τα χέρια του.

Παραμύθια; Τώρα η Λάνα ενδιαφερόταν στ' αλήθεια!

«Μπορώ να το δω;» ρώτησε. «Επιτρέπεται ν' αγοράσω ένα βιβλίο και τρελαίνομαι για παραμύθια».

«Όχι για παραμύθια σαν αυτά», της είπε αγριοκοιτώντας την. «Αυτά είναι αληθινά παραμύθια, αιώνες παλιά, υπερβολικά τρομακτικά για σένα. Πάρε αυτό καλύτερα». Έδειξε ένα εικονογραφημένο βιβλίο στο χαμηλότερο ράφι, που φαινόταν κάπως βαρετό. «Λέγεται *Το Μικρό Ρυμουλκό που Προσπάθησε*. Ένα μεγάλο πλοίο παθαίνει βλάβη και ένα μικρό ρυμουλκό προσπαθεί να το τραβήξει στην ακτή. Μόνο που το μεγάλο πλοίο παραείναι βαρύ για το μικρό ρυμουλκό».

«Και τι γίνεται μετά;» ρώτησε η Λάνα.

«Ε, το ρυμουλκό προσπαθεί ξανά και ξανά», απάντησε ο ανθρωπάκος, «ώσπου στο τέλος τα καταφέρνει».

«Μάλιστα», είπε η Λάνα, ενώ σκέφτηκε πως είτε η

ιστορία ήταν όντως βαρετή είτε ο ανθρωπάκος δεν τη διηγιόταν σωστά.

«Άκου με που σου λέω», είπε σπρώχνοντας τη Λάνα προς το εικονογραφημένο βιβλίο. «Αυτό θα το ευχαριστηθείς πολύ περισσότερο. Να, κοίτα πόσο πολλές χρωματιστές, φιλικές, ασφαλείς ζωγραφιές έχει». Γύρισε από την άλλη και, αφού σηκώθηκε ξανά στις μύτες των ποδιών του, έσπρωξε το μεγάλο κόκκινο βιβλίο με τα παραμύθια στο ψηλότερο ράφι που έφτανε. «Έτσι μπράβο, ασφαλές και στη θέση του». Και, χωρίς να πει άλλη λέξη, έστριψε στη γωνία και απομακρύνθηκε.

Η Λάνα περίμενε ώσπου να χαθεί ο ανθρωπάκος από τα μάτια της και μετά, έπειτα από μια γρήγορη ματιά τριγύρω, τεντώθηκε, τράβηξε το βιβλίο από το ράφι και έτρεξε να βρει τη μητέρα της. Αν ο ανθρωπάκος ήταν τόσο αποφασισμένος να κρατήσει το βιβλίο με τα παραμύθια μακριά της, τότε σίγουρα θα άξιζε.

Με το που έφυγε η Λάνα, ο άντρας κρυφοκοίταξε από τη γωνία με ένα μικρό, αμυδρό χαμόγελο χαραγμένο στο πρόσωπό του.

«Αν θες να πείσεις ένα παιδί να διαβάσει κάτι...» μονολόγησε ψιθυριστά «...πες του ότι απαγορεύεται».

«Τι στο καλό έχεις εκεί;» ρώτησε η μητέρα της στο ταμείο. Όλοι οι υπάλληλοι ήταν άφαντοι, αλλά εκείνη είχε στοιβάξει ότι περιείχε το καρτόσι της στον ιμάντα έτσι κι αλλιώς.

«Είναι ένα βιβλίο με παραμύθια», είπε περήφανα η Λάνα. «Θα ήθελα να είναι το δώρο μου, παρακαλώ».

«Μάλιστα», είπε η μητέρα της Λάνα και φταρνίστηκε γρήγορα έξι φορές συνεχόμενα. «Σκόνη», είπε βραχνά και φταρνίστηκε άλλες έντεκα φορές. «Είσαι σίγουρη ότι το πουλάνε; Φαίνεται παμπάλαιο».

«Εμμ...» πήγε να πει η Λάνα.

«Μήπως μπορώ να σας βοηθήσω;» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή και η μητέρα της Λάνα αναπήδησε. Εκεί, καθισμένος στο ταμείο, ήταν ο ανθρωπάκος. Μόνο που τώρα είχε ένα σκούρο καστανό μουστάκι και φορούσε λευκό κολλαριστό πουκάμισο, μπορντό γιλέκο, μπορντό γραβάτα με χρυσές λεπτομέρειες και έναν χρυσό μπερέ.

«Χαίρετε», είπε η μητέρα της Λάνα. «Η κόρη μου θα ήθελε αυτό το βιβλίο, αλλά δε βλέπω τιμή πάνω του».

«Ώστε έτσι», είπε ο ανθρωπάκος καρφώνοντας το βλέμμα του στη Λάνα. «Πόσων χρόνων είναι;»

«Εννιά», ανακοίνωσε η Λάνα.

«Μικρά ή μεγάλα εννιά;»

«Ορίστε;» ρώτησε η μητέρα της Λάνα. «Τι εννοείτε;»

«Ετούτα τα παραμύθια δεν είναι... κατάλληλα για τα μικρά εννιά. Για τα μεγάλα εννιά, ίσως».

«Μάλιστα», είπε η μητέρα της Λάνα, που καθόλου δεν της άρεσε να της λένε οι άλλοι –και πόσο μάλλον οι ξένοι– τι μπορούσε και τι δεν μπορούσε να κάνει. Άνοιξε το βιβλίο και διέτρεξε με το βλέμμα της τη σελίδα των περιεχομένων. «Α, ναι», είπε χαμογελώντας. «Τις λάτρευα αυτές τις ιστορίες όταν ήμουν μικρή. Θα το πάρουμε, παρακαλώ».

«Όπως επιθυμείτε, κυρία», είπε ο ανθρωπάκος. «Αλλά μην πείτε ότι δε σας προειδοποίησα. Κοστίζει είκοσι ευρώ». Η μητέρα της Λάνα τον κοίταξε ανέκφραστη. «Βέβαια, με την έκπτωση καινούριου πελάτη», συμπλήρωσε με ένα πρόσχαρο χαμόγελο, «βγαίνει στα δώδεκα».

Όταν η Λάνα και η μητέρα της είχαν πια φύγει από το σουπερμάρκετ, ο ανθρωπάκος έσκασε άλλο ένα χαμόγελο.

«Κι αν θέλεις ν' αγοράσει κάτι ένας μεγάλος», μουρμούρισε, «κάνε του έκπτωση».

Βυθιστείτε σε έναν κόσμο
γεμάτο μαγεία με αυτή τη μοναδική
περιπέτεια του ανερχόμενου συγγραφέα
παιδικής λογοτεχνίας Μπεν Μίλερ.

Η Λάνα και ο αδελφός της, ο Χάρισον, έπαιζαν
συνέχεια μαζί, ώπου ο Χάρισον αποφάσισε ότι
είναι πολύ μεγάλος πια για παιχνίδια. Όταν όμως
σε μια βόλτα στο σουπερμάρκετ η Λάνα ανακα-
λύπτει μια μαγική πύλη που οδηγεί στον κόσμο
των παραμυθιών, συνειδητοποιεί ότι οι ιστορίες
δεν είναι μόνο γραμμένες στα βιβλία. Οι αγα-
πημένοι ήρωες των παραμυθιών κινδυνεύουν!
Θα καταφέρει η Λάνα να πείσει τον αδελφό της
να πιστέψει και πάλι στα παραμύθια, προτού να
είναι πολύ αργά;

Μια συναρπαστική και αστεία ιστορία,
που αναδεικνύει τη δύναμη και
τη διαχρονική αξία των παραμυθιών,
με την υπέροχη εικονογράφηση
της Ντανιέλα Τζάγκλενκα Τερατσίνι.

Από 10 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26178